

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/16/2022
Identifikačné číslo spisu: 6919204651
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6919204651.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: R.. D. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXXX/XX, XXX XX I. T., proti žalovaným: 1) MED - ART, spol. s r.o., so sídlom Hornočermánska 4, 949 01 Nitra, právne zastúpeného Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom so sídlom Bottova 34, 949 01 Nitra, 2) S.. Ľ. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XXXX/XX, XXX XX I. T., o určenie neexistencie záložného práva, veci vedenej pred Okresným súdom Rimavská Sobota pod sp. zn. 6 C 42/2019, o dovolaní žalovaného 1) proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co 8/2021-237 zo dňa 25. augusta 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má právo na náhradu trov dovolacieho konania vo vzťahu k žalovanému 1).

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom pod č. k. 6 C 42/2019-127 zo dňa 29. septembra 2020 určil, že záložné právo na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území a N. I. T., zapísanej Okresným úradom Rimavská Sobota, katastrálnym odborom na liste vlastníctva č. XXXX - byte číslo XX vo vchode číslo XX, nachádzajúci sa na piatom poschodí bytového domu XXb.j. na Ulici A. súp. č. XXXX na CKN parc. č. 2200/49, vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku CKN parc. č. 2200/49 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 1853 m² vo veľkosti podielu 6788/690096, zriadené na základe Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, uzavretej medzi žalovaným 1) spoločnosťou MED - ART, spol. s r.o., so sídlom Hornočermánska 4, 949 01 Nitra, ako záložným veriteľom a žalovaným 2) S.. Ľ. T.N., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, XXX XX I. T., ako záložcom dňa 12.12.2013 neexistuje (prvý výrok) a vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnej uplatnenej výške 100 % .

1.1. Na odvolanie žalovaného 1) Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie výrokom I. v prvom výroku o určení, že záložné právo neexistuje potvrdil. Výrokom II. rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o nároku žalobkyne na náhradu trov konania zmenil tak, že žalovaní 1) a 2) sú povinní zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne náhradu trov

prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a výrokom III. rozhodol tak, že žalovaný 1) je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

1.2. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a na zdôraznenie jeho vecnej správnosti uviedol nasledovné:

1.3. Odvoláciu námietku žalovaného 1/ o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie považoval za nedôvodnú. Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania žalovaného 1/ dospel odvolací súd k názoru, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore nezaťažil svoje konanie vytýkanou vadou. Rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený, súladný s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sú zrejme skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, ktorý vzhľadom na predbežne vyhodnotenú absolútnu neplatnosť záložnej zmluvy dospel k záveru o potrebe určenia neexistencie záložného práva zriadeného na základe tejto zmluvy. Odvolací súd konštatoval, že v konaní nebola zistená žiadna (iná) vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. nebol uplatnený dôvodne.

2. Odvolací súd ďalej dôvodil, že žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia neexistencie záložného práva zriadeného na nehnuteľnosti - byte č. XX s príslušenstvom v jej výlučnom vlastníctve. Na predmetnej nehnuteľnosti bolo na základe záložnej zmluvy zo dňa 12.12.2013 uzatvorenej medzi žalovaným 1/ ako záložným veriteľom a žalovaným 2/ (bratom žalobkyne) ako záložcom zriadené záložné právo, ktorým mali byť zabezpečené pohľadávky žalovaného 1) voči dlžníčke - O. T. Lekáreň U leva, špecifikované v čl. I záložnej zmluvy. V čase uzatvorenia záložnej zmluvy bol vlastníkom bytu č. 15 žalovaný 2), ktorý počas prebiehajúceho konania o povolenie vkladu záložnej zmluvy do katastra nehnuteľností na tento byt uzatvoril ako darca dňa 22.01.2014 darovaciu zmluvu so žalobkyňou ako obdarovanou. Okresný úrad Rimavská Sobota, katastrálny odbor rozhodnutím zo dňa 22.01.2014 konanie o povolenie vkladu záložnej zmluvy prerušil z dôvodu chyby v písaní, ktorú žalovaný 1/ následne dodatkom zo dňa 03.02.2014 opravil. K povoleniu vkladu záložnej zmluvy do katastra nehnuteľností došlo dňa 10.02.2014 a k povoleniu vkladu darovacej zmluvy do katastra nehnuteľností došlo dňa 11.02.2014.

3. Súd prvej inštancie v predmetnom konaní prejudiciálne riešil otázku platnosti uzatvorenej záložnej zmluvy, pričom dospel k správne právne záveru o jej absolútnej neplatnosti podľa § 37 ods. 1 O. z. z dôvodu nedostatočnej určitosti záložnej zmluvy v časti zabezpečovaných pohľadávok (už vzniknutých ako aj budúcich). Zo znenia čl. I záložnej zmluvy vyplýva, že dlžník ako kupujúci odobral alebo odoberie na základe ústne uzatvorených kúpnych zmlúv od záložného veriteľa ako predávajúceho tovar, pričom zabezpečovanými pohľadávkami sú pohľadávky záložného veriteľa voči dlžníkovi na uhradenie kúpnej ceny a úrokov z omeškania jednak na základe doteraz vystavených a neuhradených faktúr (už existujúce pohľadávky) a jednak na základe vystavených a neuhradených faktúr za tovar dodaný po podpise zmluvy, t. j. budúce pohľadávky. Z uvedeného však ani podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné vyvodit' určitost' konkrétnych zabezpečovaných pohľadávok z dôvodu ich chýbajúcej bližšej špecifikácie (nie čo do výšky, ale právneho dôvodu ich vzniku a v akej podobe pohľadávka vznikne, napr. kúpna cena, úver z omeškania, zmluvná pokuta, bezdôvodné obohatenie, príp. iné) na základe čoho záložca pri uzatváraní záložnej zmluvy nemá vedomosť, zaplatením ktorých pohľadávok (zo strany dlžníka) predísť výkonu záložného práva. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že bolo v záujme právnej istoty zmluvných strán, aby už existujúce pohľadávky boli v zmluve konkrétne špecifikované, nakoľko je potrebné ich dostatočne vymedzenie a charakterizovanie bez možnosti zámery s inými pohľadávkami. Pokiaľ žalovaný 1/ namietal, že v záložnej zmluve je v čl. I ods. 3 uvedená najvyššia možná hodnota, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje, odvolací súd bol toho názoru, že takýto argument by bol dôvodný iba za takej situácie ak by pohľadávka bola vymedzená určite konkrétnymi znakmi, ale nebolo možné vopred určiť presnú výšku zabezpečovanej pohľadávky (t. j. pri nepeňažnej alebo budúcej pohľadávke), čo však nie je prípad už vzniknutých pohľadávok. Žalovanému 1/ nič nebránilo už existujúce pohľadávky do zmluvy uviesť a každú konkretizovať aj jej výškou. Rovnako, čo sa týka budúcich pohľadávok uvádzaných v záložnej zmluve, odvolací súd bol toho názoru, že záložné právo v zmysle § 151c O. z. zabezpečuje konkrétne pohľadávky, ktoré môžu vzniknúť v budúcnosti, no pohľadávka musí byť určitá a nezameniteľná. „Ak má byť záložným právom zabezpečená pohľadávka, ktorá vznikne v budúcnosti, je potrebné ju v záložnej zmluve označiť najmä vymedzením predmetu plnenia, osobou veriteľa a dlžníka, prípadne právnym dôvodom, a to natoľko

nesporne, aby bolo zistiteľné aká pohľadávka je predmetom zabezpečenia, a by ju nebolo možné zameniť s inou pohľadávkou“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Cdo 1970/2012 zo dňa 30.12.2014). Z formulácie žalovaného 1/ v záložnej zmluve, že dlžník v budúcnosti „odoberie“ a žalovaný mu „vystaví“ faktúry vyplýva, že ide o permanentne vznikajúce pohľadávky, ktoré sú identifikované len osobou záložného veriteľa ako dodávateľa, dlžníka a druhovým vymedzením (kúpne zmluvy na tovar - lieky, zdravotnícke pomôcky, doplnkový sortiment a zdravotnícky materiál a na ich základe vystavené faktúry). Odvolací súd konštatoval, že je mu známe, že do 31.12.2002 bola zmluvná voľnosť účastníkov obchodnoprávných vzťahov pri zriaďovaní záložného práva zaisťujúceho v budúcnosti vzniknuté pohľadávky poňatá širšie a pre obchodný styk bolo v zmysle § 299 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. - Obchodný zákonník (ďalej aj „Obch. z.“) umožnené zriadiť záložné právo na určitú dobu, do určitej výšky a pre určitý druh pohľadávok, ktoré vzniknú záložnému veriteľovi voči dlžníkovi v budúcnosti, t. j. druhovo vymedzené pohľadávky (porovnaj aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 3496/2006 zo dňa 27.11.2007). Odvolací súd však dal do pozornosti (mimo toho, že od 01.01.2003 je ustanovenie § 299 ods. 1 Obch. z. zrušené), že predmetná záložná zmluva bola uzatvorená podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý záložné právo spája so zabezpečením určitej konkrétnej pohľadávky, ktorá v budúcnosti vznikne. Označenie zabezpečovaných pohľadávok, ktoré sú podstatnou náležitosťou záložnej zmluvy tak ako je uvedené v čl. I. tejto zmluvy bez ich ďalšej špecifikácie je nepostačujúce, vzbudzujúce pochybnosti o aké zabezpečované pohľadávky ide a s poukazom na určitosť právneho úkonu spôsobuje podľa § 37 ods. 1 O. z. absolútnu neplatnosť záložnej zmluvy. Nakoľko záložné právo na základe absolútne neplatnej zmluvy nevzniklo (už od začiatku nemá žiadne právne následky a hľadá sa na ňu akoby neexistovala) a nemohlo (nemalo) byť ani zapísané do katastra nehnuteľností, súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o určení neexistencie záložného práva zriadeného na predmetnej nehnuteľnosti na základe záložnej zmluvy zo dňa 12.12.2013.

4. Odvolacie námietky žalovaného 1) v bodoch 5. a 8. až 14. odvolania nepovažoval odvolací súd za dôvodné vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie vyhodnotil záložnú zmluvu ako absolútne neplatnú s poukazom na neurčitosť podstatnej náležitosti zmluvy - vymedzenie zabezpečovaných pohľadávok podľa § 151b ods. 2 O. z. a to či žalobkyňa (aj spolu so žalovaným 2/) mala alebo nemala vedomosť o predmetnom záložnom práve nie je pre takéto určenie neplatnosti zmluvy relevantná. Pokiaľ žalovaný 1/ v odvolaní uvádzal, že darovacia zmluva bola uzatvorená účelovo s úmyslom obchádzať zákon, čo spôsobuje jej neplatnosť, a že žalovaný 2/ potreboval v zmysle čl. IV ods. 3 písm. d) záložnej zmluvy na prevod predmetnej nehnuteľnosti súhlas žalovaného 1/, odvolací súd po predbežnom posúdení darovacej zmluvy konštatoval, že táto obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom (vymedzenie právneho úkonu, označenie zmluvných strán, označenie daru, dohoda o jeho bezodplatnosti, písomná forma), pričom neposkytnutie súhlasu žalovaným 1/ na prevod spornej nehnuteľnosti (obmedzenie prevodu zálohu v zmluve) v zmysle zákona nespôsobuje jej neplatnosť. Žalovaný 1/ v odvolaní správne uvádzal, že podľa ustanovenia § 151h ods. 1 O. z. pri prevode alebo prechode zálohu pôsobí záložné právo voči nadobúdateľovi zálohu, z čoho je naopak zrejmé oprávnenie záložcu s predmetom zálohu nakladať. Na záver odvolací súd poukázal aj na to, že záložná zmluva v zmysle čl. VI. ods. 2 a § 151e ods. 2 O. z. by v prípade jej platnosti nadobudla účinnosť až povolením vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností dňa 10.02.2014, t. j. v čase uzatvorenia darovacej zmluvy dňa 22.01.2014 ešte zmluvné strany nenadobudli práva a povinnosti upravené záložnou zmluvou, ktorou bola v tomto prípade aj povinnosť žalovaného 2/ vyplývajúca z čl. IV ods. 3 písm. d) záložnej zmluvy.

5. K argumentácii žalovaného 1) v odvolaní, ktorý mal za to, že v zmysle ustanovenia § 151c ods. 1 O. z. „záložným právom možno zabezpečiť peňažnú pohľadávku, ako aj nepeňažnú pohľadávku, ktorej hodnota je určitá alebo kedykoľvek počas trvania záložného práva určiteľná“ nie je potrebné identifikovať zabezpečovanú pohľadávku konkrétnou výškou, nakoľko podľa zákona postačuje, aby táto bola počas trvania záložného práva určiteľná odvolací súd uviedol, že žalovaný 1/ si citované ustanovenie nevykladá správne. Odvolací súd poukázal na to, že z prvej polovice citovaného ustanovenia je zrejmé, že ide o peňažnú pohľadávku, ktorá sa určuje číselne určitou sumou, pričom druhá polovica ustanovenia sa vzťahuje len na nepeňažnú pohľadávku, pri ktorej možno určiť jej peňažnú hodnotu určitou vopred určenou pevnou sumou alebo možno dohodnúť spôsob ako sa počas trvania záložného

práva hodnota určí, čo však nie je pre toto konanie podstatné, keďže predmetnou záložnou zmluvou sú zabezpečené len peňažné pohľadávky. Odvolací súd zopakoval už uvedené v bode 13. odôvodnenia tohto rozhodnutia, že pod určením pohľadávky zabezpečovanej záložným právom podľa § 151b ods. 2 O. z. sa nemyslí len číselné vyjadrenie pohľadávky, ale jej vymedzenie konkrétnymi znakmi, ktoré ju od iných nezameniteľne odlišujú.

6. Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovaného 1) o tom, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na podaní predmetnej žaloby, a že uplatnený žalobný petit a od toho sa odvíjajúci prvý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým určil, že záložné právo k spornej nehnuteľnosti neexistuje nie je vykonateľný. Naliehavý právny záujem žalobkyne na určení neexistencie záložného práva je daný skutočnosťou, že v prípade výkonu záložného práva zo strany žalovaného 1/ prostredníctvom dobrovoľnej dražby by bolo ohrozené jej vlastnícke právo k nehnuteľnosti - bytu č. 15, čo skonštatoval v napadnutom rozsudku aj súd prvej inštancie. Naliehavým právnym záujmom pri podaní žaloby o určenie neplatnosti záložnej zmluvy a o určenie neexistencie záložného práva sa zaoberal Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 6 Cdo 137/2017 zo dňa 21.06.2018. Z uvedeného rozhodnutia zároveň vyplýva aj vykonateľnosť petitu pri určovacej žalobe týkajúcej sa neexistencie záložného práva, ktorému prvým výrokom napadnutého rozsudku súd prvej inštancie vyhovel. Zápis súdneho rozhodnutia v zmysle § 34 ods. 1 katastrálneho zákona je potom už predmetom správneho konania prebiehajúceho na príslušnom Okresnom úrade, katastrálnom odbore, v ktorého pôsobnosti je rozhodnúť akým spôsobom rozhodnutie súdu zapíše, či analogicky podľa § 151md ods. 2 O. z., resp. opravou chyby podľa § 59 katastrálneho zákona.

7. Žalovaný 1) až vo vyjadrení k duplike žalobkyne aj žalovaného 2) namietal, že žalobkyňa mala uzatvorenou darovacou zmluvou v úmysle zastrieť skutočnosť, že sa jednalo o zabezpečovacie právo poskytnutých pôžičiek z jej strany a nie darovaciu zmluvu a darovacia zmluva by mala byť neplatná pre obchádzanie zákona podľa § 39 O. z. Odvolací súd k tomu uviedol len toľko, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia taxatívne vymedzených podmienok podľa § 366 C. s. p. najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu (odvolateľ najneskôr v odvolaní a protistrana najneskôr vo vyjadrení k odvolaniu), a preto na túto ďalšiu argumentáciu žalovaného 1/ prihliadať nemohol a nezaujima k nej stanovisko.

8. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 1). Žalovaný 1) uviedol, že sa s rozsudkom krajského súdu v celom rozsahu nestotožňuje a napáda ho v celom rozsahu s poukazom na § 420 písm. f) CSP.

8.1. V dovolaní žalovaný 1) citoval bod 13. napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že absentuje bližšie vymedzenie zabezpečovaných budúcich pohľadávok a preto sa domnieva, že zabezpečené pohľadávky, ktoré vzniknú v budúcnosti nie sú dostatočne určité. Ďalej uviedol, že v zmysle citovaného na jednej strane odvolací súd poukazuje na čl. I. záložnej zmluvy, v ktorej je zabezpečená pohľadávka definovaná ako pohľadávka titulom kúpnej ceny a úrokov z omeškania, na druhej strane však uvádza, že nie je možné vyvodiť určitost' konkrétnych zabezpečovacích pohľadávok z dôvodu ich chýbajúcej bližšej špecifikácie (nie čo do výšky ale právneho dôvodu ich vzniku a v akej podobe pohľadávka vznikne, napr. kúpna cena, úver z omeškania, zmluvná pokuta, bezdôvodné obohatenie, prípadne iné). S uvedeným odôvodnením sa žalovaný 1) v žiadnom prípade nemôže stotožniť a domnieva sa, že konajúci súd nesprávne vyhodnotil určitost' zabezpečovaných pohľadávok zadaných v záložnej zmluve.

8.2. V zmysle čl. I. odsek 1.2 záložnej zmluvy: „pre účely tejto zmluvy sa zabezpečovanými pohľadávkami záložného veriteľa voči dlžníkovi rozumejú po a) pohľadávky záložného veriteľa voči dlžníkovi na uhradenie kúpnej ceny a úrokov z omeškania na základe doteraz vystavených a neuhradených faktúr, ako aj pohľadávky záložného veriteľa voči dlžníkovi na uhradenie kúpnej ceny a úrokov z omeškania na základe vystavených a neuhradených faktúr za tovar dodaný po podpise tejto zmluvy, b) pohľadávky záložného veriteľa voči záložcovi na uhradenie nákladov v zmysle tejto zmluvy, c) pohľadávka, ktorá vznikne záložnému veriteľovi na základe súdneho posúdenia právneho úkonu, v dôsledku, ktoré došlo k vzniku, zmene alebo zániku ktorejkoľvek z vyššie uvedených pohľadávok, ako odporovateľného právneho úkonu. Preto sa nezakladá na pravde odôvodnenie odvolacieho súdu v zmysle ktorého nie je možné vyvodiť určitost' konkrétnych zabezpečovacích pohľadávok z dôvodu ich

chýbajúcej bližšej špecifikácie na základe čoho záložca pri uzatváraní záložnej zmluvy nemá vedomosť, zaplatením ktorých pohľadávok predísť výkonu záložného práva. Práve naopak odvolacím súdom požadované náležitosti bližšej špecifikácie zabezpečovaných pohľadávok sú dostatočným, zrozumiteľným a určitým spôsobom zadefinované v citovanom ustanovení záložnej zmluvy. Z citovaného znenia čl. I. odsek 1.2 písm. a) záložnej zmluvy je dostatočne zrejmý a určitý nielen okruh účastníkov zmluvného vzťahu ale aj spôsob a forma uzatvorenia zmluvného vzťahu, ako aj právny titul vzniku zabezpečovaných pohľadávok.

9. Ďalej žalovaný 1) nesúhlasil s právnym záverom uvedeným v bode 14. napadnutého rozsudku. V zmysle ustanovenia § 151e ods. 2 Občianskeho zákonníka, Záložné právo k nehnuteľnostiam, bytom a nebytovým priestorom vzniká zápisom v katastri nehnuteľností ak osobitný zákon neustanovuje inak. Citované ustanovenie neupravuje vznik obligačnoprávných účinkov uzatvorenej zmluvy ale vecnoprávne účinky takto uzatvorenej zmluvy, teda vznik samotného záložného práva. Preto obligačnoprávne účinky nastanú už jej platným uzatvorením, čo v prípade záložnej zmluvy nepochybne bolo dňa 12.12.2013. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie R 59/2007. Od tohto okamihu mal žalovaný v rade 2) nevyvrátiteľnú vedomosť o existencii platne uzavretej záložnej zmluvy, ktorá riadne nadobudla obligačnoprávne účinky. Vecnoprávne účinky záložnej zmluvy, teda vznik záložného práva, nastáva v zmysle § 151e ods. 2 Občianskeho zákonníka až povolením vkladu záložného práva do katastra nehnuteľností. Žalovaný 1) je toho právneho názoru, ktorý potvrdzuje aj súdna prax - rozsudok sp. zn. 2 Cdo 184/2005 a 2 Cdo 124/2003, že rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho/záložného práva do katastra nehnuteľností nie je rozhodnutím, s ktorým by Občiansky zákonník v ust. § 47 spájaj vznik účinnosti záložnej zmluvy.

10. S ohľadom na vyššie uvedené sa žalovaný 1) v žiadnom smere nemohol stotožniť so záverom odvolacieho súdu v zmysle ktorého nadobudla záložná zmluva účinnosť až povolením vkladu do katastra nehnuteľností. Záložná zmluva nadobudla obligačno-právne účinky okamihom platného prijatia návrhu na uzavretie takejto zmluvy, čo nevyvrátiteľne bolo 12.12.2013 a teda od tohto okamihu mal žalovaný v rade 2) vedomosť o zriadení záložného práva a z tohto vyplývajúce aj práva a povinnosti. Skutočnosť, že žalobca v čase uzatvorenia darovacej zmluvy údajne nemal vedomosť o zriadenom záložnom práve a pokiaľ sa zakladajú na pravde takéto vyjadrenia žalobcu, tak sa jedná výlučne o spor medzi zmluvnými stranami, medzi žalobcom a žalovaným 2), nakoľko je pravdepodobné, že žalobca bol žalovaným 2) uvedený do omylu. Uvedenú skutočnosť nemohol žalovaný 1) žiadnym spôsobom ovplyvniť nakoľko žalovaný 1) nebol účastníkom zmluvného vzťahu - darovacej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným 2). Prípadné zamlčanie zriadenia záložného práva zo strany žalovaného 2) voči žalobcovi najviac nemá žiaden vplyv na platnosť zriadeného záložného práva v prospech žalovaného 1). S uvedenou právnou argumentáciou sa odvolací súd v žiadnom ohľade nevyporiadal.

11. Opakovane poukázal na to, že záložná zmluva bola uzatvorená 12.12.2013 a návrh na vklad vlastníckeho práva bol doručený na príslušný katastrálny odbor dňa 30.12.2013, kedy najneskôr dňa 31.12.2013 v súlade s § 44 ods. 1 katastrálneho zákona bola vyznačená aj plomba na príslušnom LV. Z uvedeného je zrejmé, že najneskôr odo dňa 31.12.2013 na predmetných nehnuteľnostiach bola vyznačená plomba o prebiehajúcom vklade záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam. V tejto súvislosti poukázal aj na zásadu materiálnej publicity v zmysle ktorej sa údaje uvedené v evidencii katastra považujú za hodnoverné. Preto je jednoznačné, že žalobca musel mať vedomosť o zriadenom záložnom práve a prebiehajúcom konaní o povolení vkladu záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam a okrem iného s ohľadom na jej rodinný vzťah so žalovaným 2) - súrodenci.

12. Žalovaný 1) nikdy v priebehu súdneho konania neplatnosť darovacej zmluvy nespájaj s absenciou súhlasu žalovaného 1) s uzatvorením darovacej zmluvy, ktorý žalovaný 2) potreboval v zmysle čl. IV. ods. 3 písm. b) záložnej zmluvy. Žalovaný 1) opieral svoj právny názor o neplatnosť darovacej zmluvy výlučne o ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka, teda, že predmetná darovacia zmluva bola medzi žalobcom a žalovaným 2) uzatvorená účelovo s úmyslom obchádzať zákon. Žalovaný 1) poukázal na porušenie ustanovenia čl. IV ods. 3 písm. d) záložnej zmluvy výlučne ako porušenie zmluvných povinností bez spájania tohto porušenia s neplatnosťou darovacej zmluvy.

13. Odvolací súd sa v rozhodnutí zásadne nevysporiadal s ustanovením § 151c ods. 2 Občianskeho zákonníka, na ktoré vo svojich podaniach žalovaný 1) poukázal. Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky 21 Cdo 1387/2006, takisto na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky 21 Cdo 276/2011 a aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 29 Odo 69/2006. Žalovaný 1) je toho právneho názoru, že zo znenia záložnej zmluvy sú dostatočným, jasným, určitým a nezameniteľným spôsobom zadefinované zabezpečované pohľadávky.

14. Žalovaný 1) zdôraznil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo strán sporu na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu ako aj na právo na riadne zdôvodnenie rozhodnutia a právo na preskúmanie rozhodnutia. Odvolací súd tieto práva porušil. Podľa názoru žalovaného 1) nie je napadnuté rozhodnutie dostatočne zdôvodnené. Nielen, že sa nevysporiadal odvolací súd so všetkými podstatnými náležitosťami ale rovnako nedal presvedčivú a zákonnú odpoveď na prostriedky procesnej obrany žalovaného 1) právnu argumentáciu použitú v priebehu súdneho konania. Odvolací súd neuviedol a nevysvetlil všetky svoje úvahy pri rozhodovaní a nevysvetlil a nezrejmil ani všetky rozpory. Konajúci súd vyhodnotil niektoré listinné dôkazy v príkrom rozpore s ich slovným znením. Osobitne poukázal na odôvodnenie odvolacieho súdu v ktorom poukázal na neplatnosť záložnej zmluvy pre absenciu bližšej špecifikácie zabezpečovanej pohľadávky. Konajúci súd poukázal, že bližšej špecifikácii by pomohlo určite zadefinovanie, napr. právneho titulu zabezpečovanej pohľadávky. Práve tieto náležitosti však samotná záložná zmluva obsahuje. Žalovaný 1) je toho právneho názoru, že porušenie práva žalovaného 1) na spravodlivý proces dosahuje takú intenzitu, že žalovanému 1) bol prakticky znemožnený prístup na súdnu ochranu. Napadnutý rozsudok preto nespĺňa požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14.1. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal dovolací súd, aby zrušil rozsudok krajského súdu alebo aby zmenil rozsudok krajského súdu a žalobu žalobkyne zamietol v plnom rozsahu. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov dovolacieho konania.

15. Žalobkyňa podala k dovolaniu písomné vyjadrenie. Odvolací súd správne vec právne posúdil, v konaní postupoval procesne správne, umožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v plnom rozsahu, napadnutý rozsudok je dostatočne odôvodnený aj v súlade s princípom právnej istoty. Takisto zaujal aj názor k vyjadreniu žalovaného 2) k podanému dovolaniu s tým, že žalovaný 2) správne poukazuje na absentujúce vymedzenie existujúcich pohľadávok, ktoré bolo možné a teda aj potrebné konkretizovať ako aj na nedostatok vymedzenia, aké budúce pohľadávky majú byť zabezpečené a to aj s poukazom na nedostatočnú identifikáciu subjektov. Na základe uvedeného navrhla, aby dovolací súd podané odvolanie odmietol, resp. zamietol. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania.

16. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie aj žalovaný 2). Podľa žalovaného právny zástupca žalovaného 1) opakovane vo svojich vyjadreniach poukazuje na skutočnosti, ktorými sa nie je podstatné zaoberať, pretože súd prvej inštancie ako aj odvolací súd došli jednoznačne k záveru, že sporná záložná zmluva je absolútne neplatná z dôvodov, ktoré sú v ich rozsudkoch dokonale zdôvodnené. Podľa jeho názoru sa uvedené súdy vysporiadali so všetkými relevantnými a podstatnými záležitosťami v konaní. Z uvedených dôvodov sa nestotožnil s dovolacím návrhom.

17. Žalovaný 1) sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného 2). Žalovaný 2) uzavrel predmetnú záložnú zmluvu ako záložca, čo je nespochybniteľne zrejme z označenia zmluvných strán predmetnej záložnej zmluvy, ktorú žalovaný 2) podpísal. Rovnako v bode 1.1. záložnej zmluvy sa uvádza, kto je záložným dlžníkom. Takýto postup je plne v súlade s ustanoveniami § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka. Osoba záložného dlžníka a záložcu nemusí byť tá istá, preto nie je ničím nezvyklým, že osobou záložcu je iná osoba ako je dlžník. Skutočnosť, že žalovaný 2) nemal žiadne záväzky voči žalovanému 1) nemá absolútne žiadnu právnu relevanciu na platnosť alebo účinnosť záložnej zmluvy, resp. záložného práva. Žalovaný 2) tvrdí, že záložný dlžník, ktorým je jeho manželka nemala žiadne záväzky voči žalovanému 1). Žalovaný 2) sa domnieva, že žalovaný 1) si údajne vykázal akési fiktívne záväzky voči jeho manželke. Uvedené tvrdenie žalovaného 2) sa nezakladá na pravde, nakoľko žalovaný 1) eviduje voči dlžníčke - manželke žalovaného

1), ktorej záväzky boli zabezpečené práve zriadeným záložným právom pohľadávku vo výške 6 798,30 eur spolu s príslušenstvom, ktorá bola právoplatne priznaná žalovanému 1) rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 3 Cb 48/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu 41 Cob 11/2021, v spojení s právoplatným súdnym rozhodnutím podal žalovaný 1) návrh na vykonanie exekúcie. Preto navodzovanie dojmu zo strany žalovaného 2) o akomsi nepoctivom konaní žalovaného 1), ktorý si mal údajne vykázat' fiktívne pohľadávky je účelové. Zotrvával na dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

19. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

20. V danom prípade žalovaný 1) uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva k takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

22. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

23. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

24. Dovolateľ v celom kontexte dovolania, ktoré opieral o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, nesúhlasí s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, jeho námietky spočívajú v tom, že sa

nestotožňuje s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu a to v jeho konkrétnych bodoch, pričom konštatuje, že podľa jeho názoru konajúce súdy nesprávne vyhodnotili určitú zabezpečovaných pohľadávok zadefinovaných v záložnej zmluve podľa § 151b ods. 2 OZ, v dôsledku čoho súdy nesprávne právne posúdili záložnú zmluvu ako absolútne neplatnú podľa § 37 ods. 1 OZ. Odvolací súd sa nevysporiadal s viacerými závažnými skutočnosťami tvrdenými pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní, a to s nesprávnym posúdením účinnosti záložnej zmluvy (až vkladom do katastra nehnuteľnosti), s ust. § 151c ods. 2 OZ, s námietkou absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy s poukazom na § 39 OZ, z dôvodu jej účelového uzatvorenia s úmyslom obchádzať zákon. V rámci dovolania podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný 1) tiež namietal vyhodnotenie niektorých listinných dôkazov v príkrom rozpore s ich slovným znením. Dovolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok je z týchto uvádzaných dôvodov nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný a že ním namietané skutočnosti zakladajú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

25. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) ale zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

26. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Podľa právneho názoru veľkého senátu sa zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba predmetné stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni.

27. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

28. Dovolací súd na tomto mieste podotýka, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ani pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

29. Z rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je v úplnosti zrejmé,

prečo, z akých dôvodov bolo žalobe žalobkyne vyhovené. Hoci odvolací súd v predmetnej veci sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý určil, že záložné právo na špecifikovaných nehnuteľnostiach neexistuje, keď konštatoval naliehavý právny záujem na takomto určení poukazom na § 137 písm. c) CSP a v konečnom dôsledku posúdil špecifikovanú záložnú zmluvu ako absolútne neplatnú podľa § 37 ods. 1 OZ z dôvodu nedostatočnej určitosti záložnej zmluvy v časti zabezpečených pohľadávok (už vzniknutých ako aj budúcich), v bode 13. až 17. odôvodnenia rozsudku sa odvolací súd venoval podľa názoru dovolacieho súdu všetkým podstatným námietkam uvádzaným v odvolaní žalovaného 1/, ktoré súviseli s prejednávanou vecou. K námietke platnosti záložnej zmluvy vzhľadom na dostatočnú určitosť v časti zabezpečených pohľadávok aj s ohľadom na námietky žalovaného 1) sa odvolací súd vyjadril v bode 13. odôvodnenia aj vo vzťahu k poukazu na ust. § 151b ods. 3 OZ a aj § 151c ods. 2 OZ a dostatočným spôsobom objasnil z akých dôvodov nepovažoval zabezpečené pohľadávky v záložnej zmluve za dostatočne určité aj vo vzťahu k budúcim pohľadávkam. V bode 14. odôvodnenia sa odvolací súd venoval aj námietke žalovaného 1) ohľadom účinnosti záložnej zmluvy. Rovnako sa v bode 14. odôvodnenia vysporiadal aj s námietkou absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy pre jej obchádzanie zákona, keď dovolací súd konštatoval, že táto obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom, pričom neposkytnutie súhlasu žalovaným 1) na prevod spornej nehnuteľnosti v zmysle zákona nespôsobuje jej neplatnosť. V tomto smere dovolací súd poukazuje aj na bod 17. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd okrem iného konštatoval, že čo sa týka námietky žalovaného 1), že žalobkyňa mala uzatvorenou darovacou zmluvou v úmysle zastrieť skutočnosť, že sa jednalo o zabezpečovacie právo poskytnutých pôžičiek z jej strany a nie darovaciu zmluvu a darovacia zmluva mala byť neplatná pre obchádzanie zákona podľa § 39 OZ, tak na túto ďalšiu argumentáciu žalovaného 1) nemohol prihliadnuť a nezaujal k nej stanovisko z dôvodu že žalovaný 1) tieto skutočnosti namietal až vo vyjadrení k duplike žalobkyne a žalovaného 2). Poukázal aj na ust. § 366 CSP.

30. Dovolací súd k veci všeobecne konštatuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané je podľa § 185 ods. 1 CSP vecou súdu a nie sporových strán. Ak by aj súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy, alebo by vykonal iné dôkazy ako navrhli strany, následkom uvedeného môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúce k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesná vada v zmysle § 420 písm. f) CSP. Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

31. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je nesúhlas s právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017). Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu SR, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014, IV. ÚS 279/2018).

31.1. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých dovolací súd založil svoje rozhodnutie. Za vadu konania v zmysle konania § 420 písm. f) CSP, v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami uvedenými v podanom odvolaní a odôvodnenie jeho rozhodnutia malo náležitosti v zmysle § 393 CSP. Odvolací súd podal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa skutkového a právneho posúdenia veci, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil žalobkyňou uplatnený nárok. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP nie je možné len všeobecne namietat', že konajúci súd vyhodnotil niektoré listinné dôkazy v príkrom rozpore s ich slovným znením.

32. Dovolací súd poznamenáva, že nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či závery prijaté konajúcimi súdmi nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

33. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

34. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalovaného 1) odmietol podľa § 447 písm. c/, resp. f/ CSP.

35. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.